

Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνθράκα 2. 2) Ἀρχαῖοι τάφοι ἐπὶ ἀνθράκων λελαξευμένοι (πιθανῶς, διότι ἐν αὐτοῖς καμίνονται ἀνθρακες. Πβ. Ἡσυχ. «ἀνθράκιον... καὶ πᾶσα κρὰ κάμιнос») Αἴγιν. β) Οἱ ἐγκαταλελειμμένοι ληνοὶ καὶ αἱ παλαιαὶ δεξαμεναὶ τῶν κήπων Μέγαρ.

ἀνθρακόβολη ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ. ἀνθρακόβολη Κρήτ. Ἶνθρακόβολη Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βρέ-εν. Λακων. Μεσσήν. Πύλ. κ. ἀ.) Ἶνθρακόβουλ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἶνθρασκόβολη Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακοβόλι. Περί τοῦ σ τοῦ τύπ. ἀνθρακόβολη ιδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. (1927/8) 430 κέξ.

Ἀνθρακιά, σωρὸς ἀνημμένων ἀνθράκων ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποτεφρώσεως ἔνθ' ἀν.: Χώνω τὴ δίττα 'ς τὴν ἀνθρακόβολη Κρήτ. Πάτησε μέσ' 'ς τὴ Ἶνθρακόβολη καὶ κήκε Μεσσήν. Βαλμένο 'ς τὴ Ἶνθρακόβολη γιὰ νὰ βαστάη τὸ φαεὶ ζεστό Λακων. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνθράκα 2.

ἀνθρακοβόλι τό, Κρήτ. Ἶνθρακοβόλι Εὐβ. (Κύμ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι, περί ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 242 κέξ.

Ἀνθρακόβολη, ὁ ιδ.

ἀνθρακοβολιά ἡ, ἀμάρτ. Ἶνθρακοβολιά Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οἰν.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακοβόλι. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 242 κέξ.

Ἀνθρακόβολη, ὁ ιδ., ἔνθ' ἀν.: Βάλε Ἶνθρακοβολιά νὰ ψήσουμε τὴ μπουγάτσα Καλάβρυτ.

ἀνθρακολόγος ὁ, ἀμάρτ. Ἶνθρακολόγος Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Μακρὸς σιδηροῦς κοντός, διὰ τοῦ ὁποίου διευθετεῖται ἡ πυρὰ τοῦ κλιβάνου.

ἀνθρακομανιό τό, ἀμάρτ. Ἶνθρακομανιό Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μανιό. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. γυναικομανιό, κλεφτομανιό κττ.

Πλησμονὴ ἀνθράκων ἀνημμένων μετὰ τέφρας: Γιὰ νὰ ψ'τῇ τὸν ψουμὶ καλά, χρειάζεται Ἶνθρακομανιό.

ἀνθρακόπιττα ἡ, ἀμάρτ. Ἶνθρακόπιττα Ψαρ.

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι καὶ πίττα.

Πίττα ψηνομένη εἰς τὸν πυρῶμενον κλίβανον πρὶν καθαρισθῇ οὗτος πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν ἄρτων. Πβ. ἀνθρόπιττα, κεραμόπιττα, πλακόπιττα.

ἀνθρακοῦ ἡ, Μύκ.

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι.

1) Πύραυλος. 2) Λακκίσκος παρὰ τὸν κλίβανον, ἔνθα ῥίπτεται ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀνθρακιά: Τὰ κάστανα ψήγονται καλὰ 'ς τὴν ἀνθρακοῦ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνθρακούφη 2.

ἀνθρακούφη ἡ, Ἶων. (Κρήν.) Πελοπν. Χίος — Λέξ. Λάουνδ. ἀνθρασκούφη Λέσβ. ἀνθρασκούφ' Ἶμβρ. Κυδων. ἀνθρασκούφ' Σαμοθρ. ἀνθρασκούφ' Κυδων. Λέσβ.

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακιά καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. κούφη ἀντὶ ἀνθρακιοκούφη. Πβ. Κορ. Ἀτ. 5,19 καὶ Διοσκορ. 5,85 «ἐπιτίθει δὲ τοῦτο ἐπὶ λεπτὴν καὶ κούφην ἀνθρακιά». Πβ. καὶ ἀνθρακούφη. (Κατὰ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ. ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθράκα καὶ κύπη). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τέφρα ἀνάμεικτος μετὰ μικρῶν ἀνημμένων ἀνθράκων. Πβ. ἀνθρακούφη, ἀνθρακάλη, ἀνθρακιά, χόβολη.

2) Τέφρα θερμὴ ἰσχυρῆ δι' ὄξους, ἡ ὁποία τίθεται ἐπὶ πονοῦντος μέρους τῆς κοιλίας ὡς φάρμακον κατευναστικόν Ἶμβρ.

ἀνθρακούφι τό, Ἶκαρ. Χίος ἀνθρασκούφ' Σαμοθρ. ἀνθρακούφι Χίος

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακούφη.

Ἀνθρακούφη, ὁ ιδ.

ἀνθράκωμα τό, ἀμάρτ. ἀνθράκωμα Στερελλ. (Λεπεν.) Ἶνθράκωμα Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ἶνθράκωμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Ἶνθράκωμαν Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκωμα.

1) Πυράκτωσις τῶν ἀνθράκων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Τῇ μαγκαλί' τὸ Ἶνθράκωμαν πολλὰ ἔργεψεν (ἐβράδυνε νὰ γίνη) Τραπ. Χαλδ. Τῇ ξυλοκαρβωνίων τὸ Ἶνθράκωμαν ἔχρεστεν ἔναν κάριον (ἀπύτησεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας) Χαλδ. 2) Ἡ νόσος φλεγμονώδης φαλαγγίτις Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Στερελλ. (Λεπεν.): Τοῦ ἀναπουδουγέ' γιαιτρεῦ' τ' ἀνθράκωμα (ἀναπουδουγέ' = εἶδος βοτάνου) Λεπεν.

ἀνθρακωνιά ἡ, ἀμάρτ. Ἶνθρακωνιά Ἡπ. Ἶνθρακωνιά Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. Ἶνθρακ'νιά Ἡπ.

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακῶν.

1) Πυρὰ ἀνημμένων ἀνθράκων, ἀνθρακιά Ἡπ. Παξ.: Τὸ βάλε 'ς τὴ Ἶνθρακωνιά νὰ ψηστῇ Παξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνθράκα 2. 2) Τέφρα πεπυρωμένη Ἡπ. Παξ. Πβ. ἀνθρακούφη, ἀνθρακάλη, ἀνθρακούφη, χόβολη.

***ἀνθράκωνο** τό, Ἶνθράκωνο Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθράκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῶνι μεταπλασθείσης εἰς -ῶνο κατὰ τὸ ἀποπαίδι-ἀπό-παιδο κττ.

Τεμάχιον ἀνθρακος ἐκ τῆς πυρᾶς ἀνημμένων ἀνθράκων ἡ ξύλων: Νά μου 'να Ἶνθράκωνο ν' ἀνάψω τὴν τσιγάλα μου (δῶσε μου ἓν τεμάχιον ἀνημμένου ἀνθρακος ν' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου).

ἀνθρακῶνω, ἀνθρακῶνω Πόντ. (Κερασ.) ἀνθρακῶνω Πόντ. (᾽Οφ.) Ἶνθρακῶνω Πόντ. (Ἀμισ. Κρώμν. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἶνθρακὸς οὐσ. ἀνθρακῶν.

1) Μετβ. πυρακτώνω, πυρώνω ἔνθ' ἀν.: Ἀνθράκωσο τὰ καρβῶνᾶ ᾽Οφ. Καὶ ἀμτβ. πυρακτώνομαι, πυρώνομαι ἔνθ' ἀν.: Ἶνθράκωσανε τὰ καρβῶνᾶ ᾽Οφ. β) Ἀπανθρακοῦμαι διὰ τῆς καύσεως ἔνθ' ἀν. 2) Ἀνάπτω Πόντ. (Τραπ.): Ἶνθράκωσα τὸ μαγκάλ'.

